

La radiant atalanta

HISTÒRIES NATURALS / MARTÍ DOMÍNGUEZ

Atalanta, la verge caçadora filla de Iasos i de Clímene, era d'una gran rapidesa i tenia una força desbaratadora. Conten que menyspreava els homes, i que quan son pare li va demanar de casar-se va posar com a condició que tan sols acceptaria aquell home que la vencera en una cursa. Hipòmenes, ajudat per Afrodita, ho va aconseguir, i la vanitosa Atalanta hagué de consentir en aquell matrimoni. Potser per aqueixa força i velocitat, unida a la bellesa i l'elegància més sublimes, Carl von Linné va batejar amb el seu nom una de les papallones més belles d'Europa, la *Vanessa atalanta*.

Durant aquest dies de tardor, és fàcil descobrir-la pels nostres jardins, exhibint un vol pausat i solemne, un vol tranquil i poderós, a l'encalç de la joia d'un darrer raig de sol, transitori, però que recobreix el seu cos i les seues ales de punts violats i enlluernadors. L'atalanta és la papallona de la tardor, quan el dia s'acurta i els dies estan tocats d'aquella tristor equinoccial, quan el cel apareix cendrós i opac. El naturalista sap que les seues erugues s'alimenten d'ortigues, com les de molts altres nimfàlids; no obstant això, aquestes erugues són poc abundants, i per això sorprèn veure de sobte tantes papallones juntes. En realitat, l'atalanta és una espècie que realitza llargues migracions, i durant la tardor i l'hivern molts exemplars nascuts al nord d'Europa hivernen al nostre país. A mi m'agrada descobrir-les vora una tanca de xiprers des d'on inicié els meus passejos pels camps de Godella: aquests dies de novembre vora mitja dotzena d'atalantes hi fan revolades i giravolts, com si es tractara d'un grup de companys que, en una de les etapes d'un llarg i accidentat viatge, s'alliberen al gaudi de saber-se encara vius.

L'escriptor Ernst Jünger, en el seu diari *Radiacions*, explica la seua reconfortant alegria en observar el vol d'una

atalanta al Jardí de Luxemburg, durant l'ocupació nazi de París. En la seua novel·la *Una trobada perillosa*, insisteix en el plaer que li produeix contemplar aquesta papallona: "Una atalanta amb franges color rajola descansava en el tou coixí floral, girant lleugerament sobre ella i movent les ales de tant en tant amb fatiga. Havia vingut de lluny, volant sobre les altes teulades. Se li va unir la seua companya i totes dues alçaren el vol fent voltes l'una entorn de l'altra fins perdre's en el blau celest". En aquella atalanta migradora, Jünger

hi descobreix una mica el seu destí, la seua situació de passavolant, com a oficial de l'exèrcit d'ocupació. En les radiacions de les escates d'aquell lepidòpter, s'hi projecten alhora les radiacions afectives de l'escriptor i entomòleg de Heidelberg. La radiant atalanta: vegeu per què el seu vol em fa una certa sensació.